

Odpowiedź Bleszyńskiej w sprawie o cesję 6000 złp.**Or.** Archiwum Narodowe w Krakowie, sygn. WM 183, s. 355–356.**Edycja krytyczna:** Mateusz Mataniak.**[s. 355]**

Odpowiedź Wielmożnej Anny Bleszyńskiej
na Wywód uciążliwości Wielmożnego Daniela Bleszyńskiego,
o ile ten dotyczy osoby Wielmożnej Anny Bleszyńskiej.

Najwyższy Sądzie !

Wielmożna Anna Bleszyńska najniesłuszniej i najnieprawniej do sporu niniejszego przez Wielmożnego Daniela Bleszyńskiego, małżonka swego przypozywana, a tym sposobem z polecenia Najwyższego Sądu do przedstawienia swej obrony zagnana, zaprzecza jak najmocniej, aby jej małżonek przyznał tejsze jakowe nierzeczywiste długi, aby takim był dług Jakobsona w sumie 6000 złp, aby tenże dług na jej własną potrzebę zaciągnionym i przez tego Daniela Bleszyńskiego przejętym został; aby Wielmożna Bleszyńska tąż sumę dzieciom swoim zapisać zobowiązała się. Wszystkie te powieści jako przeciwne wyraźnej osnowie obliżu urzędowego z dnia 1 września 1817 r. przez Wielmożnego Bleszyńskiego na rzecz Jakobsona zeznanego, tudzież kwitu i cesji urzędowych dnia 23 lipca 1818 r. w obecności, upoważnieniu i asystencji tegoż Bleszyńskiego przez Jakobsona na rzecz Wielmożnej Bleszyńskiej sporządzonych, według art. 1319 KC na zupełną wiarę zasługujących, prostym zaprzeczeniem znoszą się. Zaprzecza także Wielmożna Bleszyńska, aby p. Ziobrowski miał sobie tylko obiecaną nagrodę w sumie 1800 złp ; aby nie dopilnował interesów, aby wstecz informacją na szkodę Bleszyńskich działał; aby użył jakowego podstępu; aby się przyłożył do jakowego zakłócenia tejsze z mężem; aby ją zrobił nieczułą na wiek, honor familii, i utratę majątku, aby z jego przyczyny podniosła skargę o separację i o alimenty; aby upoważnienie tejsze udzielone było warunkowe; wszystkie te gołosłowne okoliczności przeciwne osnowie udzielonego upoważnienia, nie zasługują na uznanie Najwyższego Sądu. Zaprzecza Wielmożna Bleszyńska, aby przyznając p. Ziobrowskiemu ciężko zapracowaną nagrodę w sumie 6000 złp obciążyła w czymkolwiek majątek Wielmożnego Bleszyńskiego. Przyznaje wprawdzie, że Jakobson ratą dzierżawną wsi Łapszowa zapłaconym zostaje, ale ta rata była jej własnością, bo „Wielmożna Bleszyńska na ratowanie sprawy [s. 356] Wielmożnego Bleszyńskiego przeciw Kamockiemu sprzedała Jaśnie Wielmożnej Katarzynie hr. Potockiej schedę po Macieju Sołtyku wojewodzie sandomierskim na siebie przypadającą za połowę prawie, bo 4000 złp, którą ofiarę wynagradzając tejsze Wielmożnej Bleszyńskiej, jej małżonek ustąpił jej za to ratę dzierżawną wsi Łapszowa bezwarunkowo”, na co taż Wielmożna Bleszyńska obok cesji z dnia 23 lipca 1820 r. zupełny dowód stanowiącej dla oczyszczenia się z tak nieprawnych i niesłusznych zarzutów męża swego, dla przekonania

Najwyższego Sądu o nieskazitelnosci sławy i charakteru swojego gotowa jest wykonać przysięgę z urzędu. Przysięga z urzędu którą Wielmożny Bleszyński wykonać ofiaruje, równie jak przysięga stanowcza, nie są dopuszczalne, bo okoliczności w nich objęte nie rozstrzygają sporu z Ziobrowskim, bo Wielmożny Bleszyński żadnego początkowego nie ma dowodu, aby Jakobson własnymi pieniędzmi zapłacił. Ekscepcja zaś Bleszyńskiej, że Jakobson własnymi jej pieniędzmi zaspokojonym został, kwitem tegoż i cesją urzędową z dnia 23 lipca 1820 r. jest zupełnie usprawiedliwioną. A tak żądanie Wielmożnego Bleszyńskiego stosownie do art. 1367 KC wprost odrzuconym być winno. Tak okazawszy zupełną bezgruntowność i nieprawność zarzutów sobie przez męża poczynionych, pokrywają milczeniem niesłuszność działań Wielmożnego Bleszyńskiego, sumieniu jego a światłu Jaśnie Wielmożnych sędziów ich ocenie zostawiając, uprasza Najwyższego Sądu o uznanie ich za takowe. A następnie o uwolnienie siebie od tak nieprawego, niemoralnego i nieprzyzwoitego sporu.

[Podpis] Stróżecki (ze strony Wielmożnej Bleszyńskiej).

[cytowane przepisy: Kodeks Cywilny Napoleona, art. 1319, 1367]

[hasła: cesja wierzytelności, zarząd majątkiem żony, pełnomocnictwo ogólne, akt urzędowy, rękojmią wiary publicznej, przysięga urzędowa]